

med provstiudvalget under hensyn til de muligheder, provstiudvalget har for selv at behandle sagerne.

Stiftsøvrigheden har endvidere oplyst, at der i opgørelsen indgår en række sager, som har taget en del længere tid end det beregnede gennemsnit.

Samtidig har stiftsøvrigheden oplyst, at opgørelsen over timeforbruget alene omfatter grundydelsen, som generelt omfatter: høring af konsulent eller andre myndigheder, dokumentgenmængang, indstilling/afgørelse, pengestrøm (fx indbetaling af kapital, lånesag m.v.). Grundydelsen er fastsat under hensyn til, at alle oplysninger foreligger ved sagens behandling. Merarbejde i form af fx bistand til menighedsrådet ved forhandlinger med andre myndigheder og/eller forhandlinger med enkeltpersoner i forbindelse med det enkelte projekt og merarbejde i form af indhentelse af supplerende oplysninger indgår ikke i grundydelsen.

For så vidt angår sagstype 3 og 4 har stiftsøvrigheden bemærket, at kompetencen vedrørende istandsættelse af præsteboliger og landbrugsejendomme af stiftsøvrigheden er overdraget til provstiudvalget. Dette indebærer, at der skal være tale om ganske betydelige bygningsmæssige ændringer, før stiftet inddrages i sagsbehandlingen. Stiftet inddrages herudover i de tilfælde, hvor der er tale om konkret juridisk rådgivning, såfremt ombygningen skal finansieres med stiftsmiddellån, eller bygningen er fredet eller anses for at være bevaringsværdig.

Flere stiftsøvrigheder peger i høringssvarene på, at opgørelsen ikke er fyldestgørende, både fordi antallet af sager er meget forskelligt fra stift til stift, og fordi det ikke er muligt at definere en grundydelse. Samtidig peges på, at opgørelsen skal ses i sammenhæng med, at stiftsøvrigheden har en administration med juridisk ekspertise og erfaring fra et større antal sager, hvilket betyder en effektivisering af sagsbehandlingen.

Flere stiftsøvrigheder og Danmarks Provsteforening peger også på, at opgørelsen viser, at sagsmængden i det enkelte provsti er så lille, at provstiudvalget ikke har mulighed for at opnå tilstrækkelig rutine og ekspertise. Dette betyder, at provstiudvalget vil opleve arbejdsbyrden som væsentligt tungere, end opgørelsen umiddelbart afspejler.

Hertil bemærkes, at de godkendelseskompetencer, der flyttes til provstiudvalget, primært vedrører folkekirkens almindelige huse. Det betyder, at faglig bistand i det omfang, den er nødvendig, vil kunne fås ved henvendelse til de kirkelige konsulenter eller fx en arkitekt.

Hertil kommer, at provstiudvalgene allerede i dag er fortrolige med de pågældende sagstyper gennem den vurdering og behandling af det enkelte projekt, som provstiudvalget foretager som budgetgodkendende myndighed og i forbindelse med provstiudvalgets fremsendelse af projektet til stiftsøvrighedens godkendelse.

Det forudsættes endvidere, at forberedelsen af sagen – fortsat – forstås af menighedsrådet, således at der er tale om, at provstiudvalgets behandling vil være af mere overordnet karakter. Der er således ikke tale om, at provstiudvalget fx skal udarbejde projekter eller skøder.

Henset hertil forventes det derfor ikke, at ændringen af godkendelseskompetencen vil betyde en forøgelse af personalet på provstikontorerne.

Lovforslagets § 4 om decentralisering af kompetencer vedrørende personalet på stiftsadministrationerne forventes ikke at have økonomiske konsekvenser, idet stiftsøvrighedernes forslag til budgetter fortsat skal godkendes af kirkeministeren i forbindelse med fastsættelse af landskirkeskattens størrelse.